

De voor(oor)-  
delen van**JONG**

**CHRISTA STENEKER**  
werkt sinds twee jaar als orthopedagoog bij Molendrift, een hulpverleningsinstelling op het gebied van leer-, gedrags- en opvoedingsproblemen in Groningen. In september 2009 is ze begonnen aan de opleiding tot Orthopedagoog-Generalist bij het UPO-G. Tot zover niet veel bijzonders. Maar nu: Christa is 23 jaar. In onderstaande bijdrage vertelt ze waar ze als jonge orthopedagoog tegenaan liep, en soms nog steeds tegenaan loopt, maar ook welke voordelen ze van haar jonge leeftijd ervaart.

Op mijn 18<sup>e</sup> vertrok ik naar Groningen om orthopedagogiek te gaan studeren. Ik kreeg al snel te horen dat ik naast mijn studie 'werkervaring' op moest doen. Ik kreeg een leuk oppasgezin met drie schatten van kinderen en hielp als PGB-begeleider een jongen van 15 jaar met het syndroom van Asperger bij het maken van zijn huiswerk. Ik meldde me aan als testleider bij de universiteit en werkte mee aan verschillende projecten en onderzoeken. Tijdens mijn stage in het laatste jaar van de studie maakte ik 'echt' kennis met het werkveld. Bij de ambulante begeleiding vanuit het CSBO in Groningen deed ik onderzoek, en gaf ik individuele begeleiding aan kinderen met lees- en spellingproblemen. Ik leerde veel en met name door de complimenten, aanmoedigingen en goede feedback van mijn toenmalige stagebegeleiders en de universiteit, groeide mijn zelfvertrouwen als orthopedagoog. Ik wist wat ik wilde: een leuke baan als orthopedagoog en zo snel mogelijk beginnen met de opleiding tot NVO Orthopedagoog-Generalist.



**WIE NEEMT NU EEN ORTHOPEDAGOOG ZONDER WERK - ERVARING?**

Door de ingewikkelde procedure was het me niet gelukt om stage te lopen bij Molendrift dat mij als de ideale werkplek voor ogen stond. Op advies van het hoofd van de Generalistenopleiding schreef ik een open sollicitatiebrief. Aarzelend, want wie

neemt er nu een orthopedagoog aan zonder werkervaring? Op zijn minst een goede sollicitatie-ervaring, dacht ik. Ik was dan ook verbaasd toen ik werd uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek en toen ik na een paar dagen hoorde dat ik was aangenomen kon ik mijn oren niet geloven. Ik kon na de zomervakantie beginnen en ik had dan nog niet eens officieel mijn bull  
Enmaal aan het werk werd ik bevestigd in mijn toekomst-ideaal: dit is wat ik wilde.

Ik merkte dat mijn jonge leeftijd zowel voor- als nadelen had. Bij ouders zag ik soms dat ze even moesten slikken als ze mij als hun behandelaar naar beneden zagen komen. Het stond haast op hun voorhoofd geschreven: 'Dat meisje heeft vast niet zo veel ervaring en zij gaat ons kind onderzoeken?' Sommige ouders gaven dit ook aan door bij de eerste kennismaking te zeggen: 'Jij bent nog niet zo oud hè?' of 'Jij werkt hier vast nog niet zo lang!'

Ik had daar in het begin best moeite mee. Ik kreeg haast medelijden met ouders dat ze het met mij moesten doen, en ik had het gevoel dat ik me tegenover hen moest bewijzen.

Voor mijn gevoel moest ik meer doen dan mijn oudere collega's om het vertrouwen van ouders te winnen. Gelukkig werd ik bij Molendrift goed begeleid en ik heb nooit het gevoel gehad dat hulp van mij onderdeel was voor die van een meer ervaren collega.

# 7 WWO



Christa Steneker

# ZIJN

## VOORDELEN

Langzamerhand begon ik ook de voordelen van mijn leeftijd in te zien. Ik was zelf nog niet zo lang van de basis- en middelbare school. Ik herkende nog veel lesmethoden en wist mij nog veel van mezelf als scholier te herinneren. Pubermeisjes vonden het heel leuk om met mij te praten over tv-programma's als 'America's next top model' of 'Grey's Anatomy', waar zowel zij als ik naar keken. Ook konden we het na de begeleiding hebben over waar ik of zij toch dat leuke jasje had gekocht en of zij al naar de nieuwe 'Zara' in de stad waren geweest. Ook puberjongens gaven aan blij te zijn dat ik hun begeleider was en dat ik niet zo was als één van 'die oude taarten' met wie ze op school moesten praten. Ik begon mijn leeftijd bij het aansluiting zoeken met pubers te ervaren als een groot voordeel en merkte dat ik met deze gelijkwaardige relatie op zich al heel veel kon bereiken.

## AF EN TOE NOG HINDER

Inmiddels zijn we twee jaar verder. Af en toe ondervind ik nog hinder van mijn leeftijd.

Wanneer ik een gesprek heb met een leerkracht op een school die mij nog niet eerder heeft ontmoet, sta ik er niet meer van te kijken wanneer ik door de betreffende leerkracht eerst straal genegeerd word.

Het verbaast mij ook niet wanneer de persoon in kwestie als hij voor de tweede keer langsloopt vraagt 'wat hij voor me kan doen'. Wanneer ik mijn naam zeg, kan hij dan ook alleen maar stamelen: 'Oh, dus u bent...'. Dit ervaar ik niet alleen op scholen, maar zelfs laatst bij de praktijkavond (Orthopedagogiek van de NVO voor studenten. Alle studenten staan bij de ingang van de zaal in de rij om zich aan te melden. Ik loop hier als spreker 'stoer' langs, hoewel die meiden maar een paar jaar jonger zijn dan ik. Zelf ben ik indertijd als student ook naar deze informatieavond geweest en hoorde het praatje van een medewerker van Molendrift.

Nu vond ik het leuk om als orthopedagoog die informatie gaat geven aan de andere kant te staan. De organisator van de avond ontvangt in eerste instantie echter wel de mannelijke orthopedagoog van een jaar of vijftig die achter mij staat, maar reageert pas op mij als ik me voorstel.

## GEEF JONGE ORTHOPEDAGOGEN EEN KANS

Inmiddels ben ik bijna een jaar bezig met de opleiding tot Orthopedagoog-Generalist. Toen ik begon aan de opleiding vreesde ik opnieuw dat medestudenten veel meer kennis zouden hebben dan ik. Maar ik merkte al snel dat ik tijdens het jaar dat ik gewerkt had al best wel wat kennis had opgedaan en dat ook ik wel iets in kon brengen. Hoewel ik de jongste ben, voel ik me nu tijdens colleges en discussies gelijkwaardig aan de rest. Ik heb al veel van de opleiding geleerd, zowel qua inhoudelijke kennis als qua persoonlijkheid. Zo heb ik ontdekt dat ervaring niet alles zegt. Het gaat vooral ook om de persoon die je bent, met je eigen persoonlijke kwaliteiten en de manier waarop je omgaat met mensen en met nieuwe informatie. De hoeveelheid bagage die je aan ervaring hebt, is hierbij van ondergeschikt belang. Het gaat erom wat je met je bagage doet, wat je uitstraalt naar anderen en dat je stevig in je schoenen staat. Ik weet inmiddels dat ik trots op mezelf mag zijn en vertrouwen mag hebben in mezelf als orthopedagoog. Ik ben waarschijnlijk niet voor niets zo jong al zo ver gekomen. Hierbij dan ook een indirecte oproep aan alle werkgevers die mijn verhaal lezen. Geef jonge orthopedagogen een kans om te laten zien wat ze in huis hebben, om zich te ontwikkelen en laat ze leren van meer ervaren collega's.

CHRISTA STENEKER